

[Ellemann-Jensen]

ke på, hvad der kunne være sket, hvis det havde været økonomiministeren, der sad fuldstændig på Nationalbanken for øjeblikket. Så skulle vi ikke blot slås med en for svag finanspolitik, men også med en for svag pengepolitik. Vi ønsker altså absolut ikke Nationalbankens status ændret.

Vi kan heller ikke gå ind for de forslag, man lægger frem om at ændre den offentlige repræsentation i bankers og sparekassers bestyrelser, og jeg kan fuldstændig tilslutte mig hr. Stavads glimrende beskrivelse af, hvad det ville betyde for mulighederne for en effektiv ledelse af pengeinstitutterne.

Endelig er der forslaget om at genoplive kapitalmarkedsrådet. Det kan da vist kun være en vittighed.

Kjelgaard (KF):

SFs forslag til folketingsbeslutning virker på mig temmelig tåbeligt og ude af trit med de faktiske forhold. Det hævdes i bemærkningerne, at det danske kapitalmarked er underkastet meget ringe styring, og at konsekvensen heraf er den høje rente. Det er noget sludder. Kapitalmarkedet styres efter min mening temmelig meget. Renten er en følge af en forkert økonomisk politik, en følge af en alt for stor vækst i den offentlige sektor, en følge af en alt for stor vækst i lønningerne, en følge af underskuddet på betalingsbalancen og en følge af et alt for stort forbrug på alle områder, oven i købet på kredit i udlandet. Renten er således et symptom på en dårlig økonomisk politik, ligesom feber er et symptom på en sygdom, og der er vel ingen, der i ramme alvor ville forsøge at kurere en sygdom ved at slå feberen ned og nøjes med det.

Det er bestemt ikke mere statsstyring, vi har brug for. Vi har brug for mere økonomisk disciplin. Vi har brug for en væsentlig reduktion af skattetrykket og en kraftig justering af forholdet mellem den private og den offentlige sektor. Det vil vi gerne medvirke til, sådan at vi også kan få vores ønske om en lavere rente opfyldt.

Vi kan fra konservativ side absolut ikke medvirke til en gennemførelse af nærværende forslag.

Askjær Jørgensen (FP):

Fra fremskridtspartiets side kan vi ikke se, at Nationalbankens status har givet anledning til en uheldig udvikling i de senere år, for øvrigt heller ikke længere tilbage i tiden. Om det vil være rigtigt i al fremtid til opretholde den status for Nationalbanken, den har nu, vil vi ikke garantere for, men vi finder ikke, at det er påtrængende at ændre ved det nu.

Det sidste års tids udvikling på pengemarkedet har bevist, at den socialdemokratiske tese om, at man er nødt til at opretholde et højt renteniveau i Danmark for at tvinge erhvervsvirksomhederne til at låne i udlandet, ikke helt passer.

Vi bemærkede os, at Industrirådet her først på året var fremme med nogle tanker om, at staten i højere grad skulle overtage den udenlandske lånoptagning. Hvis man kører en så elendig politik, at det i det hele taget er nødvendigt at optage udlandslån, så kan vi være enige i, at en større del af det nok burde ligge hos staten i stedet for hos de enkelte virksomheder, alene ud fra den betragtning, at der foreligger dokumentation for, at staten kan låne pengene lidt billigere, end de private kan.

Men ellers kan jeg tilslutte mig de foregående ordførere. Det, det drejer sig om i dette samfund, hvis vi skal have renten ned, og det burde vi selvfølgelig få, er, at vi får bragt orden i vores økonomi. Hvis man vedtager nogle finanslovsforslag, der fjerner behovet for salg af statsobligationer, hvis man holder op med at tage indkomstskat af renteindtægter, hvis man havde vedtaget nogle overenskomster, der havde sikret en uændret bruttopris på arbejdskraft i stedet for en 10 pct.s stigning, og hvis man i øvrigt havde taget fat på at forbedre erhvervslivets vilkår, så havde der været gode muligheder for at få et drastisk rentefald. Med de overenskomster, man har vedtaget nu, der giver en stigning i bruttoprisen på arbejdskraft, med den finanslov, der er vedtaget, så der fortsat skal sælges mange statsobligationer, er der ingen som helst mulighed for at få renten sat ned. Derfor vil det fortsat blive dårligere og dårligere at drive erhvervsvirksomhed i Danmark, og derfor vil gælden vokse og renten igen stige. De to ting bider hinanden i halen, de to ting trækker hinanden op. Derfor er den eneste vej til at få renten ned ikke at følge SFs politik, men at følge fremskridtspartiets politik.